

in Photography 23

MOA

Suomen Valokuvataiteen museo
Finnish Museum of Photography

Kaapelitehdas / The Cable Factory
Kaapeliaukio 3, Helsinki

27.1.–12.3.2023

LORENA ARTICARDI
ELISABET CAVÉN
JUAN COUDER
FRANCISCO GONZÁLEZ CAMACHO
MAITE GONZÁLEZ LAURENS
IINA GRÖHN
KATRI HEINÄMÄKI
MARI HOKKANEN
ALEXANDER KOMENDE
VIENA KYTÖJOKI
HANNA LINNOVE
LYYDIA OSARE
CHARLOTTA RAJALE
REBECCA SANDELIN
LADA SUOMENRINNE
NIKO TAMPIO
LYDIA TOIVANEN
CARL VICTOR WINGREN
YUJIE ZHOU

FI

Näyttely esittelee yhdeksäntoista taiteilijaa, jotka valmistuvat Valokuvataiteen pääaineesta Aalto-yliopiston taiteen ja median laitokselta. Näyttelyn teokset ovat osa tulevien maisterien oppinäytetöitä.

Jokainen vuosikurssi on omanlaisensa äänten, tilojen ja ajan kuva, joka on kiinteästi sidoksissa yhteiskunnassa ja taiteessa taiteessa tapahtuviin ilmiöihin. Opiskeluvuosina ennestään tuntemattomista ihmisistä tulee toistensa heijastuspintoja, joille taide on linkki menneen, nykyisen ja tulevan välillä.

EN

This exhibition showcases nineteen artists who are new Aalto University Master of Arts graduates from the Art and Media department's Photography program. The photographs in the exhibition are part of the graduates' final thesis works.

Each graduating year represents an image of unique voices and spaces that is closely tied to contemporary phenomena in society and art. Over the course of their student years, previously unknown individuals become mirrors for each other, for whom art is a conduit that links the past, present, and future together.

SV

Utställningen visar elva konstnärer, som examineras i huvudämnet fotografi från institutionen för konst och media vid Aalto-universitetet. Verken på utställningen ingår i de blivande magistrarnas examensarbete.

Varje årskurs utgör sin egen bild av ljud, rum och tid, som är intimt förbunden med de fenomen som inträffar i samhället och i konsten. Under studieåren blir tidigare helt obekanta människor reflexionsytor för varandra, för vilka konsten är en länk mellan det förgångna, det nuvarande och det kommande.

Exhibition supported by:

Hahnemühle

LORENA ARTICARDI

/ Of Sunburns and Sunspots

FI

Valo on luonnostaan levotonta ja valon vaikuttamana, niin on valokuvakin. Kuvan perinteitä rikkova kuvasto vetää minua puoleensa. Etsin auringonpilkkuja – julmaa rehellisyyttä ja tahallisia epätäydellisyyksiä; karkean läpinäkyvyyden tahallista ilmentymistä.

Toisin kuin ylistetty sekunnin murto-osa, näköni on melko hajanainen. Tarkoituksenmukaisesti viallinen, jatkuvasti dissonantti. Jopa kirkkaimmissa tähdissä on tummia pilkkuja – joita se esittelee arpina. Kaikilla pinnoilla on kaiverrettu muisti, ja silti me siristelemme silmiämme.

“(…) valokuvat saavat voimansa siitä, että ne ovat itsessään aineellisia realiteetteja, paljon omasta kohteestaan tietoa sisältäviä varastoja, tehokkaita keinoja kostaa todellisuudelle – muuttaa se varjoksi”.
–Sontag, S.
Valokuvauksesta, 1977.

Lorena Articardi (s. 1992) on italialaisuruguaylainen kuvataiteilija ja tutkija, joka työskentelee ensisijaisesti valokuvan ja liikkuvan kuvan parissa. Tarkoituksenmukaisesti virheellinen, raa’an rehellinen; hänen kapinallinen praktiikkansa ottaa muotonsa intiiminä valokuvareportaasiina, joka poimii fragmentteja ja tulkitsee otokset eräänlaisina valoherkän muistin muotoina.

EN

Light is inherently restless and, as a light impression, thus is photography. I'm drawn to imagery that is not burdened with visual conventions. I look for sunspots –for brutal honesty and deliberate imperfections; for an intentional prevalence of a rough see-through quality.

At odds with the praised fraction of a second, my sight is rather fragmentary. Purposely flawed, constantly dissonant. Even the brightest of stars bears dark spots –wears them as scars. All surfaces have an inscribed memory, and yet we're squinting.

'(...) the force of photographic images comes from their being material realities in their own rights, richly informative deposits left in the wake of whatever emitted them, potent means for turning tables on reality – for turning it into a shadow.'
–Sontag, S. On Photography, 1977.

Lorena Articardi (b.1992) is an Italian-Uruguayan visual artist and scholar working with photography and motion images as her primary mediums. Purposely flawed, brutally honest; her subversive practice takes the form of an intimate photographic reportage that samples in fragments and thinks of captures as a form of inscribed light-sensitive memory.

SV

Ljus är rastlöst i sin natur och det är även fotografi som är påverkad av ljus. Jag är dragen till bilder som bryter bildskapandets traditioner. Jag letar efter solfläckar - efter en grym ärlighet och avsiktliga defekter; avsiktliga förekommanden av en sträv genomskinlighet.

Till skillnad från den berömda sekundens bråkdel är min syn ganska spridd. Avsiktligt defekt, konstant dissonant. Även de mest lysande stjärnorna har mörka fläckar - som den visar som ärr. Alla ytor har ett grav-erat minne och ändå kisar vi.

"(...) styrkan hos de fotografiska avbilderna kommer sig av att de är materiella realiteter i sig själva, ytterst informativa avlagringar efter det som gav upphov till dem, kraftfulla medel för att ta revansch på verkligheten - att förvandla den till en skugga."
–Sontag, S. Om fotografi, 1977.

Lorena Articardi (f.1992) är italiensk-uruguayansk konstnär och forskare som arbetar främst med fotografi och rörlig bild. Avsiktligt defekt, brutalt ärlig; hennes upproriska praktiktar formen av ett intimt foto-reportage som plockar upp fragment och tolkar bilderna som former av ljuskänsliga minnen.

ELISABET CAVÉN

/ THE HOME ODYSSEY

FI

Englannin kielen sanalla odyssey tarkoitetaan yleensä pitkää ja koettelevaa henkistä tai fyysistä matkaa. Sana juontuu Homeroksen muinaiskreikkalaisesta eepisistä runoelmasta, joka kertoo kuningas Odysseuksen kymmenen vuotta kestäneestä seikkailujen täyteisestä kotiinpaluusta merten yli Troijan sodan jälkeen. Toisin kuin Odysseus, isoisäni ylitti meren vain yhden kerran elämänsä aikana. Hän vietti sen päivän Tukholman rautatieaseman baarissa. Itsekään en ole kovin kauas päässyt, en Euroopan ulkopuolelle tai interrail-matkalle.

Minun odysseiani sijoittuu aikaan, jona lentokoneet lensivät tyhjinä mantereilta toiselle. Koko maailma pysytteli kotona, minä mukaan lukien. Elämä eristyksessä on eräänlainen simulaatio, jossa maailma on vain kangastus tietokoneen ruudulla, eikä mieli ole välttämättä samassa paikassa ruumiin kanssa.

Mutta meri voi pauhata keittiön lavuaarissa ja hylätyistä joulu-kuusista saattaa kasvaa metsä.

Sen jälkeen ei enää yllätä, kun jäätiköt sulavat pöydälle ja banaanikarpäset lentävät etelään. Luolasta käsin on lohdullista katsella varjojen tanssia.

"Todellinen tutkimusmatka ei ole uusien maisemien etsimistä, vaan uusin silmin katsomista."
-Marcel Proust

Elisabet Cavén on helsinkiläissyntyinen (s.1982) valokuvaaja, jonka usein kotona rakennettuja teoksia värittävät hienosävyinen huumori ja pienet oivallukset

EN

According to a dictionary definition, an odyssey is a long and exciting journey, on which many things may happen. The word derives from Homer's ancient Greek epic poem that follows King Odysseus and his adventurous ten-year journey back home across the seas after the Trojan war.

Unlike Odysseus, my grandfather crossed the sea only once in his life. He spent that day in a bar at the Stockholm railway station.

I haven't gotten very far myself either, not outside of Europe or even on an interrail trip.

My odyssey takes place in a time when airplanes flew empty between continents. The whole world stayed home, including me. Life in isolation is a kind of simulation, where the world is just a mirage on the computer screen, and the mind is not in the same place as the body.

But the sea can roar in the kitchen sink and abandoned Christmas trees can grow into a forest when glaciers melt on the table and fruit flies migrate south. You can watch the shadows dancing on the wall of your cave.

“The real voyage of discovery consists not in seeking new landscapes but in having new eyes.” -Marcel Proust

Elisabet Cavén is a Helsinki based (b.1982) photographic artist. Subtle humor and small insights are characteristics of her often home-built works.

SV

Engelskans ord odyssey syftar oftast på en lång och prövande psykisk eller fysisk resa. Ordet har sina rötter i Homeros grekiska epos som berättar om

kung Odysseus tioåriga äventyrsfyllda färd hem över havet efter det Trojanska kriget. Till skillnad från Odysseus korsade min morfar havet bara en gång i sitt liv. Han tillbringade dagen på en bar på Stockholms Centralstation. Jag har inte heller kommit så långt, aldrig utanför Europa eller på en Interrail-resa.

Min odysse tar plats i tiden då flygplan flög tomma mellan kontinenter. Hela världen stannade hemma, inklusive jag. Livet i isolering är en sorts simulering där världen är bara en hägring på datorskärmen och där sinnet inte nödvändigtvis befinner sig på samma plats som kroppen. Men havet kan brusa i diskhon i köket och övergivna julgranar kan växa till en skog. Efter det blir man inte förvånad när glaciärer smälter på bordet och bananflugor flyger söderut. Från grottan är det tröstligt att se skuggorna dansa.

“Den sanna upptäcktsresan består inte i att finna nya landskap, men att se med nya ögon.” - Marcel Proust

Elisabet Cavén (f.1982) är fotograf från Helsingfors. Hennes ofta hembyggda verk färgas av subtil humor och små insikter.

Elisabet Cavén

Juan Couder

JUAN COUDER

/ Clepsydra

FI

Teokseni Clepsydra on nimetty muinaisen egyptiläisen työkalun mukaan, joka mittaa aikaa vedenvirtauksen mukaan. Työkalu tunnetaan myös nimellä vesikello. Uskotaan, että Clepsydra kehitettiin auringosta riippumatonta aikakäsitystä etsiessä. Aikaa kaadetaan sisään ja kun se on kulunut, se pysyy säilössä. Se dekantoituu ja laskeutuu, kerrostuu sedimenttiin ollessaan kuitenkin katoavainen; odottaen huuhtoutumista ikuisuuteen.

Valokuvaobjektini ovat aina vuorovaikutuksessa luonnonvalon ja kosteuden kanssa. Hyödynnän historiallista syanotyyppiatekniikkaa alkemiallisesta lähtökohdasta. Syanotypia, joka on prosessina ainutlaatuinen, reagoin auringonvalon ja veden vaikutuksesta. Pohjustan lasilevyn syanotypialla ja annan sen reagoida orgaanisesti. Ennalta arvaamattoman muodon ja käytöksen ansiosta näistä klepsydraista tulee luonnostaan aktiivisia. Silti, museotilassa ne kohtaavat tilan, jossa ei ole luonnonvaloa ja jossa tarkkaan säädeltä ilmankosteus priorisoi

niiden säilymisen ja pitää ne lepotilassa. Tämä avaa kysymyksiä valokuvauksen ja pysyvyyden suhteesta, mutta ennen kaikkea siitä, miten suhtaudumme muutokseen. Mitä on klepsydra ilman vettä? Mitä nämä klepsydrat ovat, kun he lepäävät hiljaa, latentteina?

Juan Couder (s.1998) on espanjalainen kuvataiteilija, jonka kokeellinen työskentely tutkii tekijän, ajallisuuden ja materiaalisuuden käsitteitä laajalla valokuvauksen alalla.

EN

Clepsydra is named after an ancient Egyptian tool that measured time by observing the flow of water between two recipients. It is thought that this instrument was developed in the search for a non-heliocentric understanding of time. Time is poured in and once passed, it is contained. It decants and settles, layered in sediments while transient; awaiting to be washed off into perpetuity.

My photographic objects are always interacting with natural light and humidity. The project approaches the historical technique of cyanotype from an alchemical perspective. This process, unique for behaving in response to sunlight and water, is coated on a glass plate and allowed to behave organically. With an unpredictable shape and behavior, these clepsydras become naturally active. Nevertheless, in the Finnish Museum of Photography, they encounter a space without natural light and controlled humidity that prioritizes their preservation, keeping them in a dormant state. For me, this opens questions about the relation between photography and permanence, but foremost, about how we relate to change. What is a clepsydra without water? What are these clepsydras when they rest still, latent?

Juan Couder (b.1998) is a Spanish visual artist whose experimental practice examines notions of authorship, temporality and materiality in the field of expanded photography.

SV

Mitt verk Clepsydra är namngivet efter ett forntida egyptiskt verktyg som mäter tid genom vattenflödet. Verktyget kallas även för vattenur. Man tror att

klepsydra uppfanns när man försökte finna en tidsuppfattning som skulle vara oberoende av solen. Tid hålls i och när den har gått stannar den i behållaren. Den blir dekanterad och lägger sig, avlagrar sig i sedimentet men är samtidigt flyktig; väntar på att bli sköld till oändligheten.

Mina fotografiska objekt är alltid i samspel med naturligt ljus och fukt. Jag använder mig av historisk cyanotypeteknik med en alkemistisk utgångspunkt. Cyanotypi är en unik process, den reagerar på solljus och vatten. Jag bstryker glasskivan med cyanotypilösning och låter den reagera organiskt. På grund av sin oberäknliga form och beteende blir dessa klepsydrorna naturligt aktiva. Dock, i museirummet möter de ett rum där det inte finns naturligt ljus och där noggrant reglerad luftfuktighet håller dem i vila. Detta öppnar för frågor om relationen mellan fotografi och beständighet, men framför allt om vår relation till förändring. Vad är en klepsydra utan vatten? Vad är de här klepsydrorna när de vilar tysta, latent?

Juan Couder (f.1998) är spansk konstnär som utforskar begrepp som upphovsperson, tidlighet och materialitet i sitt experimentella arbete inom fotografi.

FRANCISCO GONZÁLEZ CAMACHO

/ Elsewhere

FI

Elsewhere on meneillään oleva hanke, jossa tutkin käsitteitä, kuten siirtymää, maisemaa selviytymisstrategiana ja luontoa transsendentaalisena tilana. Runollinen kerronta, viittaukset piktorialismiin ja infrapuna-valokuvan käyttö ovat joitakin tämän teoskokonaisuuden nykyisiä elementtejä.

Teokseni kautta kerron kokemuksesta, kuinka maiseman kautta koin katarsiksen eristyneisyyden tunteesta, joka aiheutui vieraaseen maahan muuttamisesta. Tästä syntynyt uppoutuminen luontoon avasi uudenlaisen vuoropuhelun ympäristön kanssa, joka muistutti merkityksettömyydestämme kosmisessa mittakaavassa, mutta myös yhteydestä maisemaan, joka joskus unohdetaan. Näillä maagisen realismin ohikiitävillä hetkillä pyrin tiivistämään ajan haurauden, pysäyttämään todellinen maailma ja luomaan sillan uuteen maailmaan.

Francisco González Camacho (s. 1990) on espanjalainen valokuvaaja, joka asuu Helsingissä. Hän opiskelee parhaillaan valokuvauksen maisteriksi Aalto-yliopistossa. Hänen praktiikkansa voidaan määrittellä nykyaikaiseksi sosiaaliseksi dokumentaariseksi valokuvaksi, joka keskittyy pieniin tarinoihin ja teemoihin, kuten perheeseen, maahanmuuttoon ja maisemaan.

EN

Elsewhere is an ongoing project exploring ideas such as displacement, the landscape as a coping strategy and nature as transcendental space. It intertwines elements such as poetic narration, references to pictorialism and the use infrared photography.

In this work I explore the use of the landscape as a cathartic relief to deal with the feelings of isolation involved in the process of immigrating to a foreign country. The resulting immersion in nature opened a new dialog with the environment, acting as a reminder

of our insignificance in the cosmic scale, but also about our connectedness with the landscape, sometimes forgotten. The fleeting moments of magical realism captured in this series aim to condense the fragility of time, to suspend the real world, creating a bridge to a new one.

Francisco González Camacho (b.1990) is a Spanish photographer based in Helsinki. He is currently studying a Masters' degree in Photography at Aalto University. His practice can be described as contemporary social documentary photography with focus on themes such as family, mortality and the connectedness between landscape and self.

SV

I mitt pågående projekt Annanstans utforskar jag begrepp som transition, landskap som överlevnadsstrategi och natur som ett transcendentalt rum. Poetiskt berättande, antydan till pictorialism och användning av infraröd-fotografi är några av konstverkets nuvarande element.

Mitt verk berättar om hur jag genom landskapet blev befriad från isoleringen jag hade känt efter flytten till ett främmande land. Upplevelsen att helt absorberas av naturen som följde öppnade upp för ny dialog med min miljö. Den påminde mig om vår obetydlighet i en kosmisk skala men också om förbindelsen till landskap som ibland glöms bort. I dessa flyktiga stunder av magisk realism strävar jag efter att koncentrera tidens skörhet, stanna den riktiga världen och skapa en bro till en ny värld.

Francisco González Camacho (f.1990) är spansk fotograf som bor i Helsingfors. Han studerar på masterprogrammet i fotografi på Aalto-universitetet. Hans praktik kan definieras som nutida socialt dokumentärt fotografi som fokuserar på små berättelser och teman som familj, migration och landskap.

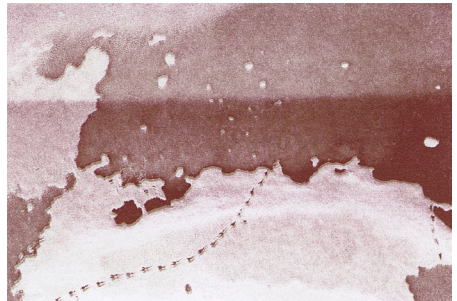
MAITE GONZÁLEZ LAURENS

/ Migrant Souls

FI

Migrant Souls on symbolinen lähestymistapa muuttoliikkeen. Olen ammentanut sisältöä omista kokemuksistani ja henkilökohtaisista suhteistani erityisesti venezuelalaisten ja latinalaisamerikkalaisten maahanmuuttajien kanssa. Teos on laaja sarja, jossa etsitään uusia horisontteja, mietitään uudelleen rajoja, ylityksiä, läpikulkumatkoja ja laskeutumisia, sekä rakennetaan identiteetti uusilla alueilla. Se keinuu juurten ja juurettomuuden, taaksemme jättämien jälkien, meihin jääneiden jälkien ja edessä olevan polun välillä. Näitä kaikkia teemoja yhdistää kaipuu kuulumisen ja kodin tunteesta. Sarja pyörii tämän sisäisen matkan akselin ympärillä, eroavaisuuksista huolimatta.

Maite González Laurens syntyi ja kasvoi Caracasissa. Valokuvaus on hänen ilmaisukeinonsa, jolla hän lähestyy inhimillisiä kokemuksia ja sosiaalisia rakenteita symbolisen ja vivahteikkaan kielen kautta. Hänen sarjansa pohjautuvat maisemiin ja rakennettuihin toisiinsa nivoutuviin kuviin, joissa hän etsii kerronnallista merkitystä runollisen ilmaisun avulla. Nykyään hän asuu Helsingissä, jossa maahanmuuttajana olemisen toi hänen työhönsä uusia konnotaatioita ja sai aikaan Migrant Souls -projektin.

EN

Migrant souls is a symbolic approach to migratory processes. For this work, I have drawn from my own experience and personal relations, especially with Venezuelans and Latin American migrants. It is a long series about seeking new horizons, rethinking borders, crossings, transits, and landings, about constructing oneself in new territories. It rocks between roots and uprooting, between the traces we leave behind, the ones left in us, and the path ahead, linked by a longing for a sense of belonging and a feeling of home. The series revolves around the axes of this journey, despite the differences.

Maite González Laurens was born and grew up in Caracas. Photography is her means of expression to approach human experiences and social structures through symbolic and connotative language. Her series are rooted in landscapes and constructed interweaving images, searching for a narrative sense through poetic resources. Nowadays, she lives in Helsinki, where the denotation of being a migrant brought new connotations to her work, giving rise to the Migrant Souls project.

SV

Migrant Souls närmar sig migration symboliskt. Jag har hämtat substans från mina egna erfarenheter och personliga relationer med invandrare från i synnerhet Venezuela och Latinamerika. Verket är en omfattande serie där nya horisonter letas efter; där gränser, övergångar, passager och landningar tänks om, och där identiteter byggs på nya platser. Det växlar mellan rötter och rotlöshet, spår som vi har lämnat bakom oss, spår som vi bär på, och stigen som är framför oss. Alla dessa teman binds samman av längtan efter att tillhöra och känslan av ett hem. Serien roterar runt den här axeln av en inre resa, oavsett skillnaderna.

Maite González Laurens föddes och växte upp i Caracas. Med fotografi som sitt uttryck närmar hon sig mänskliga erfarenheter och sociala strukturer genom ett symboliskt och nyanserat språk. Hennes serier grundar sig i landskap och sammanflätade uppbyggda bilder där hon letar efter en berättande innebörd genom ett poetiskt uttryck. Nuförtiden bor hon i Helsingfors där erfarenheten att vara en invandrare gav hennes verk nya konnotationer och ledde till projektet Migrant Souls.

IINA GRÖHN

FI

Olen työskennellyt kukkien parissa useiden vuosien ajan. Yhtenä päivänä työskennellessäni havahduin siihen, että löysin kukista ihmismäisiä piirteitä. Nuutunut ja uurteinen ruusun terälehti muistutti minua mummoni ikääntyneestä ihosta ja väärinpäin käännetyn karmii-ninpunaisen neilikan näin mekkoon pukeutuneena tanssivana hahmona. Osiin lahonnutta kantaa en puolestaan enää voi katsoa ajattelematta oman kehoni haavoittuvuutta ja sitä, kuinka hauras elämä oikeastaan on.

Iina Gröhn (synt. 1991) on valokuvataiteilija, joka työskentelee linssipohjaisten medioiden parissa. Gröhnin taiteellisen työskentelyn keskiössä on kasvottomat ja anonyymit omakuvat, joissa hän käsittelee ihmisen ja luonnon välistä (valta) suhdetta, identiteettiä, muistoja ja menneisyyttä.

EN

I have been working with flowers for years. One day, whilst working, I began to see humanlike features in them. A wilted and furrowed rose petal reminded me of my grandmother's aging skin. When I was looking at a crimson carnation that had been turned upside down, I saw a dancing human shaped figure instead. And I cannot look at a decomposing canna anymore without thinking about the vulnerability of my own body and how fragile life really is.

Iina Gröhn (b.1991) is a visual artist who works with lens-based media. The focus of Gröhn's artistic work is in faceless and anonymous self-portraits in which she explores the (power) relation between humans and nature, identity, memories, and the past.

SV

Jag har arbetat med blommor i flera år. En dag när jag arbetade insåg jag att jag hittade människoliknande egenskaper hos blommorna. Ett visset rosblad med fåror påminde mig om min mormors åldrade hud och en upp-och-nervänd karminröd nejlika såg jag som en figur som dansade i en klänning. Jag kan inte längre se på en delvist murknad stubb utan att tänka på min egna kroppens sårbarhet och hur skört livet egentligen är.

Iina Gröhn (f.1991) är fotokonstnär som arbetar med linsbase-rade media. Kärnan i Gröhn's konstnärliga arbete består av ansiktslösa och anonyma självporträtt där hon behandlar (makt)relationen mellan människa och natur, identitet, minnen och dåtid.

KATRI HEINÄMÄKI

/ Minä ja rouva S.

/ Me and Mrs S.

FI

Maaliskuussa 2021 ostin kaksi muovilaatikkoa täynnä vanhoja perhekuvia, pölyä ja kuolleita torakoita. Neljällä vuosikymmenellä otetut diakuvat kuuluivat edesmenneelle texasilaiselle "rouva S:lle", jonka jäämistö kaupattiin julkisessa myyntitilaisuudessa hänen perheensä toimesta. Puhdistin ja järjestin dioja kuukausia, viettäen aikaa henkilön kanssa, jota en ollut koskaan tavannut, mutta joka alkoi tuntumaan läheiseltä. Kuvista muodostui elokuva, johon tarina ja kohtaukset oli keksittävä itse.

Työni käsittelee yksipuolista ystävyyttäni "rouva S:n" kanssa, sekä valokuvan tapaa esittää ihmisiä ja tarinoitamme, kuitenkin sisältämättä kumpaakaan niistä.

Katri Heinämäki (synt. 1980) on kuvataiteilija, joka asuu Helsingissä ja Weatherfordissa, Texasissa. Hän tutkii töissään nostalgiaa ja narratiiveja sekä valokuvan ja muistin yhteen kietoutunutta suhdetta. Hänen teoksissaan yhdistyvät valokuvaus, teksti, kudonta ja löydetty kuvat.

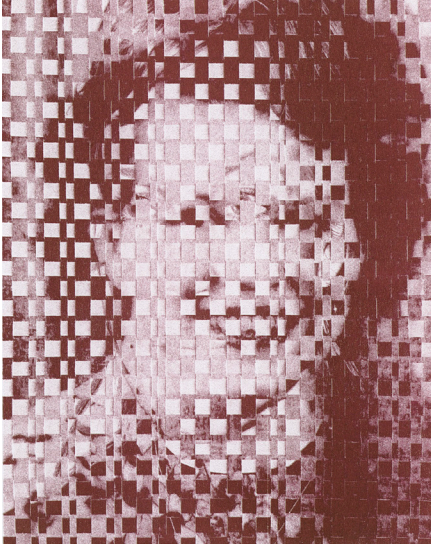
EN

In March 2021, I bought two plastic boxes full of family photos, dust and dead cockroaches. The slides, taken over four decades, had belonged to the late "Mrs. S" of Texas, whose belongings were sold at a public estate sale organized by her family. For months, I cleaned and organized the slides, spending time with a person I had never met, but who had become so familiar to me. The photos were like a movie, but I had to invent the stories and scenes myself.

My work is about my one-sided friendship with "Mrs. S" and the way photography represents us and our stories, without including either one.

Katri Heinämäki (b. 1980) is a visual artist living in Helsinki, Finland, and Weatherford, Texas. Her work explores nostalgia, narratives, and the intertwined relationship of photographs and memory. Her work combines photography, text, weaving, and found images.

/ Jag och fru S.

SV

I mars 2021 köpte jag två plastlådor fulla med gamla familjefotografier, damm och döda kackerlackor. Diabilderna, som var tagna under fyra decennier, tillhörde den avlidna "fru S" från Texas, vars dödsbo såldes i en publik auktion som hennes familj hade arrangerat. Jag rengjorde och arrangerade diabilderna i flera månader. Genom dem tillbringade jag tid med en person som jag aldrig hade träffat men som började kännas nära. Fotografierna bildade en film vars berättelse och scener man var tvungen att hitta på själv.

Mitt verk handlar om min en sidiga vänskap med "fru S." och fotografins sätt att representera människan och våra berättelser utan att innehålla något av dem.

Katri Heinämäki (f.1980) är konstnär som bor i Helsingfors och i Weatherford i Texas. Hon utforskar i sina verk nostalgi och narrativ samt fotografiets sammanflätade relation med minnet. Hennes verk blandar fotografi, text, flätning och upphittade bilder.

MARI HOKKANEN

/ Antropomorfoseeni

FI

Teokseni ovat maagisen realismin sävyttämiä satuja, jotka saavat vaikutteita maailmanpoliittisista tapahtumista, lähiöistä ja kokemastani köyhyydestä.

Rakennan studioon dioraamoja, joiden materiaalina käytän ottamiani valokuvia ja vanhoista kiiltokuvista valmistamiani hahmoja. Nämä fantastiset olennot asuvat ympäristöissä, jotka eivät suoraan paikannu tuntemaamme maailmaan. Niissä kissat voivat paeta ruusu-
jen valtaamasta kaupungista lentämällä jättimäisen linnun selässä ja jätevuoren laidalla lähdetä saattaa vartioida naiskasvoinen paratiisilintu.

Helsinkiläinen valokuvataiteilija Mari Hokkanen (s.1979) rakentaa esityksellisiä omakuvia ja dioraamoja. Leikinomainen improvisaatio ja kokeileva materiaalien käyttö ovat hänelle keskeisiä työskentelymetodeja. Kierrätysmateriaaleista muokattujen lavasteiden ja kirkkaiden värien taakse piiloutuu usein synkkä viesti, jota naivistinen ilme pehmentää.

EN

My works are fairy tales tinged with magical realism. They are inspired by world political events, the suburbs, and my experience of poverty.

I build dioramas in the studio, using photographs I have taken and figures I have made from old glossy prints. These fantastic creatures live in environments that do not directly correspond to the world we know. In them, cats can escape from a city overrun by roses by flying on a giant bird, or a fountain on the edge of a waste mountain may be guarded by a therianthropic bird of paradise.

Helsinki-based photographer Mari Hokkanen (b.1979) creates performative self-portraits and dioramas. Playful improvisation and experimental use of materials are key working methods for her. Her set designs, made from recycled materials and bright colours, often conceal a dark message, softened by a naïve expression.

SV

Mina verk är sagor som färgas av magisk realism. De är influerade av världspolitiska händelser, förorter och fattigdomen som jag har upplevt.

Jag bygger dioraman i min studio och som material använder jag mina fotografier och figurer som jag har byggt av gamla bokmärken. Dessa fantastiska karaktärer bor i en omgivning som inte direkt kan placeras i den världen som vi känner till. I den kan katter rymma från städer ockuperade av rosor genom att flyga på ryggen av en enorm fågel och en paradisfågel med ett kvinnligt ansikte vaktar en källa på kanten av ett skräpberg.

Helsingforsbaserade fotokonstnären Mari Hokkanen (f.1979) bygger performativa självporträtt och diorama. Lekfull improvisation och experimentell materialanvändning är centrala metoder i hennes arbete. Bakom scenografin byggt av återvunnet material och lysande färger gömmer sig ofta ett dystert budskap som mildras av den naivistiska uppsynen.

ALEXANDER KOMENDA

/ Between Eyries

FI

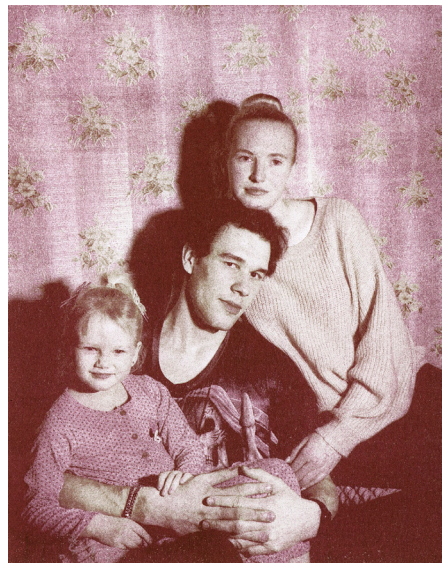
Kotkat valjastavat tuulen liitääkseen ja säästääkseen energiaa. Niiden pesät ovat korkealla tai vaikeapääsyisissä paikoissa, joista voi tarkkailla alapuolella olevia asioita. Pesiä käytetään yleensä useita vuosia, ja niihin lisätään uutta materiaalia joka pesimäkaudella. Joskus pesät kasvavat niin suuriksi, että ne aiheuttavat rakenteellisia vaurioita itse puulle, erityisesti pahojen myrskyjen aikana.

Alexei, jolla on puolalaiset juuret kuten minulla, on yksi monista liikekannallepanoa paenneista venäläisistä. Oma perheeni lähti Puolasta ennen syntymääni, vuonna 1987. Minä ja Aleksei aloitimme muuttomatkamme eri aikoina, päätyen kuitenkin molemmat Bishkekiin, Kirgisiaan. Kohtasimme Aleksein kanssa satumalta No Name -baarissa Bishkekissä, joka on nykyään täynnä nuoria venäläisiä. Kukaan meistä siellä ei osannut määritellä mitä koti tarkoittaa, etenkin minä, Kanadassa syntynyt ja kasvanut puolaiset sukujuuret omaava kaksoiskansalainen. Väsymätön etsintä on johdattanut minut eri maanosiin keräämään palasia rikinäisestä peilistä ja palaamaan takaisin ilman vastauksia - uusien kysymysten kanssa.

Alexander Komenda (synt. 1992) työskentely perustuu dokumentaariseen valokuvaukseen, joka keskittyy yhteisöihin. Hän käyttää analogista prosessia löytääkseen yhteyksiä tunteiden välillä ja paljastaakseen, miten imperialistisen vallan värinät kulminoituvat arjen kohtaamisissa.

EN

Eagles harness the wind to glide and save energy. Their nest is known as an eyrie; a high or inaccessible place from which one can observe what is below them. These are often used for many years, with new material added each breeding season. In some

cases, the nests grow large enough to cause structural damage to the tree itself, particularly during bad storms.

Alexei is one of many Russians who have fled the mobilization. We both have Polish roots, my Polish family having left Poland in 1987, before I was born. We both began our migratory journeys at different times, yet ended up in Bishkek, Kyrgyzstan. The encounter with Alexei was a coincidence, at No Name bar in Bishkek, now flooded with young hip Russians. Home could not be defined by either party, nor by myself, a dual citizen born and raised in Canada with Polish heritage. A tireless search has led me on a hunt across continents to gather pieces of a broken mirror, to return without any answers - only with more questions.

Alexander Komenda's (b.1992) practice is based in documentary photography, focusing on communities, utilizing the analog process as an investigative tool to search for connections between sentiments, revealing how the ripples of imperial power culminate into everyday encounters.

SV

Örnar använder sig av vinden för att kunna glida och spara på energi. Deras bon ligger högt upp eller i svårtillgängliga miljöer.

Därifrån kan de iaktta det som händer nedanför. Bon används ofta i flera år och nytt material läggs till under varje häckningsperiod. Ibland blir bon så stora att de kan skada själva trädet, särskilt under svåra stormar.

Alexei, som likt mig själv har rötter i Polen, är en av många ryssar som har flytt från mobiliseringen. Min familj lämnade Polen år 1987, innan jag var född. Alexei och jag började våra flyttar under olika perioder men hamnade båda två i Bisjkek, Kirgizistan. Av en slump träffades vi på baren No Name, som nuförtiden är fylld med unga ryssar. Ingen av oss där kunde riktigt definiera vad "hem" innebar, särskilt inte jag, en dubbelmedborgare född i Kanada med rötter i Polen. Ett outtröttligt sökande har lett mig till olika delar av världen för att samla ihop bitar av en söndrig spegel och att komma tillbaka utan svar - med nya frågor i bagaget.

Alexander Komendas (f.1992) arbete grundar sig i dokumentärfotografi med kollektiv som sitt centrala tema. Han använder sig av en analog process för att hitta en länk mellan olika känslor och för att avslöja hur vibrationer från en imperialistisk makt kulminerar i vardagliga möten.

VIENA KYTÖJOKI

/ Universaalien parkuuden uomat

FI

Itkulle ja apeudelle on kovin vähän sallittuja tiloja, itku on yksityistä ja mieluiten piilossa pidettävää. Teos lähestyy itkua kokonaisvaltaisena ruumiillisena kokemuksena ja läpieloprosessina, jonka aikana ihminen sekä sulautuu ympäristöönsä että irtoaa siitä - ruumiin rajat katoavat ja ote heltiää. Itkussa on arvaamattomuuden tuoma mahdollisuus, se on luonnonvoima, jolla on omat lakinsa.

Teoksessa kuultavan Kiitositkun (äidille, äitimaalle, elämälle) itkeksen säveltänyt ja sanoittanut karjalaiseen äänellä itkemiseen perehtynyt muusikko ja monitaiteilija Noora Kauppila. Karjalainen itkuvirsiperinne on osa maailmanlaajuisista itkuperinnettä. Historian saatossa hiipunut itkuvirsiperinne on saanut viime vuosina uusia muotoja mm. karjalaisten ja ammattimuusikoiden keskuudessa.

Viena Kytöjoki on Helsinkiin päätynyt valokuvataiteen opiskelija, joka on opiskellut aiemmin kuvajournalismia ja yhteiskunta-

tieteitä ja työskennellyt valokuvaajana journalismin kentällä. Taiteellisessa työskentelyssä Kytöjokea kiinnostaa dokumentaarinen lähestymistapa ja häntä kiehtoo muun muassa ihmiseläin, ruumiillisuus, kokemuksellisuus sekä perinteet.

EN

There is very little space in our western society for crying and being melancholic; crying is something private that must be hidden. In this piece crying is considered a bodily experience, during which one both blends in with the environment and separates from it – one's body loses its boundaries. Crying has the potential of the unknown, like the powers of "nature".

The lament *Kiitositku* is performed, composed and written by musician and multiartist Noora Kauppila. Carelian lament tradition is a part of the worldwide lament tradition. Nowadays the tradition is practiced by carelians and non-carelian professional musicians.

Viena Kytöjoki is a Helsinki-based photography student who has previously studied photojournalism and social sciences and worked as a press photographer. In her artistic practice she is interested in a documentary perspective and such themes as 'humananimal', bodily perspective, live-through experience, and tradition.

SV

Det finns få tillåtna platser för gråt och nedstämdhet, gråt är privat och ska helst gömmas. Det här tre kanals videoverket närmar sig gråt som en omfattande kroppslig erfarenhet och process som ska levas igenom. I gråten smälter människan in i sin omgivning men även lossnar från den - kroppens gränser försvinner och greppet lossnar. Gråtens möjlighet ligger i överraskningen, den är en naturkraft med sina egna lagar.

I verket hörs gråtkväden Tackgråten (för modern, moderjorden, livet), sjungen på ett karelsk gråtspråk. Gråten framförs av dess kompositör och författare, musiker och multikonstnär Noora Kauppila som är insatt i karelsk gråtkväde. Den karelska gråtkvädetraditionen är en del av en global gråtkvädetradition.

Den karelska gråtkvädetraditionen har nu börjat ta nya uttryck bland yrkesmusiker och människor från Karelen.

Viena Kytöjoki är student i konstnärligt fotografi som har hamnat i Helsingfors. Hon har tidigare studerat fotojournalism och samhällsvetenskap. Hon har arbetat som fotograf inom journalistik. I sitt konstnärliga arbete intresserar sig Kytöjoki för dokumentariska tillvägagångssätt och fascineras av människodjuret, kroppslighet, erfarenhetsmässighet och traditioner.

HANNA LINNOVE

/ Merenneito

FI

Merenneito kertoo ajasta rakkaan isän jälkeen. Isä sairasti alkoholismia, mikä koitui hänen kohtalokseen. Odotuksen ja pettymysten tilalle tuli suru. Lähdin omaan mielenmaisemaani veden alle, paikkaan, joka on elämän ja kuoleman välissä. Yritän parantua elämästäni vedenalaisessa maailmassa, jossa oikeasti haluan olla. Maanvetovoimalla ei ole merkitystä, äänet hälvenevät, olen yksin. Neste kuvaa myös alkoholismia, jonka kannattelemana olen kasvanut. Kuvien määrä eri paikoissa korreloi suoraan ajan kanssa, jonka olen viettänyt kyseisessä vesistössä elämässäni. Teokseen kuuluu hukuttava teknomusiikki, joka antaa minulle saman olotilan kuin vedessä ollessa.

Valokuvataiteilijana Hanna Linnoven (synt. 1990) kameran kääntäminen omaan itseensä on tapahtunut luonnollisesti. Hän kuvaa elämäntapahtumiaan empaattisesti. Niistä useimmat kohtaavat, kuten ero, vaikeissa oloissa kasvaminen, syömishäiriön sairastaminen tai vanhemman menettäminen.

/ Mermaid

Linnove ei usko häpeään aiheiden ympärillä. Hän haluaa jakaa kokemuksia ja tunteita, avaten katsojan kysymyksiä, joita heillä on omasta tai jonkun muun elämästä. Pääasiallinen aihe hänen kuvissaan on ollut alkoholistiperheessä kasvaminen ja sen seurauksien kanssa eläminen.

EN

Mermaid tells about life after my dear father. He was an alcoholic, which became the death of him. Hopes and disappointments were replaced by sadness. I withdrew into my own underwater mindscape, to a place between life and death. In the underwater world I'm trying to recover from my life. Gravity doesn't matter, the voices fade away, I'm alone. Fluid also describes alcoholism, the element and circumstance in which I grew up. The number of pictures in different places is directly correlated with the time I have spent in that specific place in my life. Mermaid includes drowning techno music, which gives me the same feeling as being in water.

SV

Sjöjungfru berättar om tiden efter en kär fars bortgång. Fadern led av alkoholism och det blev också hans undergång. Väntan och besvikelserna ersattes av sorgen. Jag drog mig undan till mitt egna inre landskap under vatten, till en plats mellan livet och döden. Jag försöker att bli frisk från mitt liv i en värld under vatten, där jag vill vara på riktigt. Jordens gravitation spelar inte någon roll, ljud försvinner, jag är ensam. Vätskan står också för alkoholism som alltid har varit närvarande under min uppväxt. Mängden av bilder på olika ställen korrelerar direkt med tiden jag har tillbringat i just det vattendraget i mitt liv. Till verket tillhör dränkande technomusik som ger mig samma känsla som jag får i vatten.

För fotokonstnären Hanna Linnove (f.1990) kom det naturligt att vända kameran mot sig själv. Hon visar händelserna från sitt liv på ett empatiskt sätt. Många av dem möts, såsom separation, att växa upp i svåra förhållanden, att vara sjuk i en ätstörning eller att förlora en förälder. Linnove tror inte på att skämmas över ämnena. Hon vill dela erfarenheter och känslor och öppna upp för frågor som betraktaren har på sitt egna

For Hanna Linnove (b.1990), a photo artist, turning the camera on herself has happened naturally. In her pictures she depicts her life's events in an emphatic manner. Many people can relate to these events, such as separation, growing up in difficult circumstances, suffering from an eating disorder or losing a parent. Linnove doesn't believe in shame related to these topics. She wants to share experiences and feelings and answer viewer's questions, which they have about their own or someone else's life. The main subject in her works has been growing up in an alcoholic family and living with its consequences.

LYYDIA OSARA

/ Kommunikaatiot

/ Communications

FI

Teoksissani yhdistyvät mielen piilotettujen kielten tutkiminen, automaattista ilmaisua soveltava piirustus ja valokuvataiteen tekniikkaa. Mielenhäiriöiden päivittäisten vaikutusten takia erilaiset sensaatiot valtaavat mieleni jatkuvasti. Monet näistä sensaatioista tuntuvat selittämättömiltä mutta voimakkailta. Yleensä nämä tuntuvat olevan piilossa tietoisien mieleni alla. Tämä vahvojen tunteiden selittämättömyys johti minut rakentamaan kuvasarjan, jossa pyrin ilmaisemaan tätä tuntematonta informaatiota alitajunnastani. Kontrolloimattoman tai lähes kontrolloimattoman eleen kuten automaattisen piirtämisen avulla koen pystyväni ilmaisemaan tätä informaatiota muodossa, joka voi näyttää lukukelpoiselta mutta todellisuudessa ei sitä olekaan.

Lyydia Osara (synt. 1996) on kuvataiteilija, joka työskentelee pääosin kamerattoman ja kokeellisen valokuvataiteen parissa. Kokeellisen ja ei-esittävän ilmaisun kautta Osara pyrkii etsimään keinoja, joiden avulla ilmaista mielensä sisäistä elämää sekä ymmärtää syvällisemmin

intensiivisiä tunteita. Tekniikan avulla hän siirtää abstrakteja tunteita fyysisiin muotoihin. Intuitiivinen liike on tärkeää Osaran työskentelyssä, sen takia automaattisesta piirustuksesta on tullut hänelle tärkeä työkalu sen katarttisen ja helpon käytettävyyden takia. Osara tutkii kirjoituksen näköisiä muotoja taiteen maisterin opinnäytetyössään, jossa hän vertaa ilmaisua kielelliseen ilmaisuun. Tutkielmassaan hän pohtii ihmisen tarvetta tulla ymmärretyksi ja sen mahdottomuutta arkipäiväisen verbaalisen ilmaisun avulla.

EN

This series explores minds' hidden languages through gestures of automatic drawing and/or asemic writing and photographic methods. Because mental disorder affects my everyday life, I am overwhelmed daily by various sensations. Most of these sensations feel unexplainable but intense. Often feeling as if they are hidden underneath my conscious mind. Attempting to understand these inner sensations and to access this infor-

mation from my unconscious mind was the inspiration for this series. Through gestures of automatic drawing with little or no control, I feel I can access this information in a form that may look readable, yet it is not.

Lydia Osara (she/they, b. 1996) is a visual artist working mainly with cameraless experimental photography. Through experimental and non-representative expression Osara works in expressing her inner worlds, hoping to gain further understanding of their often-intense emotions. With this technique they transfer abstract emotion into physical form. Intuitive movement is important in Osara's work, therefore automatic drawing has become an important tool for her because of its cathartic and accessible nature. Exploring language like form as part of their master's thesis work, Osara explores creating natural forms in contrast to expression using language systems. They examine the contradiction of needing to truly express oneself and its impossibility through everyday verbal language.

SV

I mina verk blandas utforskandet av det inres dolda språk, tecknande som tillämpar automatisk expression och fotografins teknik. Olika förnimmelser tar jämnt över mitt inre på grund av mina sinnesrubbingars dagliga påverkan. Många av de här förnimmelserna känns oförklarliga men starka. Oftast verkar de gömma sig under mitt medvetna jag. Den här oförklarligheten av starka känslor ledde mig till att göra en bildserie där jag försöker att förmedla den okända informationen från mitt undermedvetna. Med hjälp av en okontrollerbar, eller en nästan okontrollerbar, gest så som automatisk tecknande, upplever jag att jag kan illustrera den här informationen. På det här sättet upplever jag att jag får informationen att verka läsbar trots att den inte är det i verkligheten.

Lyydia Osara (f.1996) är konstnär som i huvudsak arbetar med experimentell fotokonst utan kamera. Genom experimentell och icke-föreställande expression strävar Osara efter medel som kan hjälpa henne att förmedla sitt inre liv och att få en djupare förståelse för intensiva känslor. Med hjälp av sin teknik förvandlar hon abstrakta känslor till en fysisk form. Intuitiv rörelse är viktigt i Osaras arbete. Automatiskt tecknande har på grund av sin katartiska och lätthanterliga natur blivit ett viktigt verktyg för henne. I sin magisteruppsats utforskar Osara former som liknar skrift, och jämför expression med språklig expression. I sin uppsats undrar hon över människas behov att bli förstådd och dess omöjlighet genom vardaglig verbal expression.

CHARLOTTA RAJALA

/ Viime kesä, toissa kuukausi, jopa eilinen menettävät merkityksensä, kun muistot alkavat valua tyhjyyteen

FI

Yrittäessäni tavoittaa menneisyyttä, päädyin katselemaan epäjohtonmukaista kertomusta, täynnä halkeamia, joiden kautta unohdus pääsee täyttämään mieleni tyhjiydellä. Joskus halkeamat paisuvat niin suuriksi, että kaukaisen lapsuuden lisäksi ne alkavat kiskomaan sisälleen myös nykyhetkeä, kuin musta aukko.

Onko mitään unohdettu vai onko yhteys tietoisuuteen yksinkertaisesti kadotettu? Jos koemme kaiken elämässämme oman lihamme lävitse, kannammeko myös vaiettuja muistoja koteloituina kehomme sisällä? Kuinka syvälle mielen mustat aukot kantavat ja kuinka paljon elämää niiden syvyyksiin on virrannut? Katoavaisuus ei vain tue elämän rakenteita, vaan se toimii myös kirvelevänä muistutuksena omasta haavoittuvuudestamme, nakertaen hauraita toiveita pysyvyydestä. Tämä pelko on outo välitila, sillä ilman katoavaisuutta, päivät tuntuisivat niin merkityksettömiltä.

Charlotta Rajala (s.1998) on Espoossa asuva kuvataiteilija. Hän pohtii valokuvataidekirjojensa ja videoinstallaatioidensa kautta katoavaisuuden arvoa, muistin merkitystä ja ongelmallisuutta sekä hiljaisuuden ja tyhjiyden käsitteitä. Hän kohtaa nämä teemat runollisen pohdinnan kautta antaen absurdien metaforien ja mielikuvien ohjata intuitiivista prosessiaan.

EN

Trying to recapture the past, I end up looking at an incoherent narrative, full of gaps through which oblivion fills my mind with emptiness. Sometimes the gaps become so large that, in addition to the distant childhood, they begin to draw in the present like a black hole.

Has anything been forgotten or has the connection to consciousness simply been lost? If we experience everything in our lives through our own flesh, do we also carry silenced memories encased inside our bodies?

/ Last summer, the month before, even yesterday lose their meaning as the memories begin to drain away

How deep do the black holes of the mind carry and how much life has flowed into their depths? Disappearance not only supports the scaffolding of life, but also serves as a poignant reminder of our own vulnerability, gnawing away at tenuous hopes of permanence. This fear is a strange in-between, for without disappearance, the days would seem so hollow.

Charlotta Rajala (b.1998) is a visual artist based in Espoo, Finland. Through her photographic art books and video installations, she reflects on the value of disappearance, the meaning and problematic nature of memory, and the concepts of silence and emptiness. She confronts these themes through poetic reflection, allowing absurd metaphors and visions to guide her intuitive process.

SV

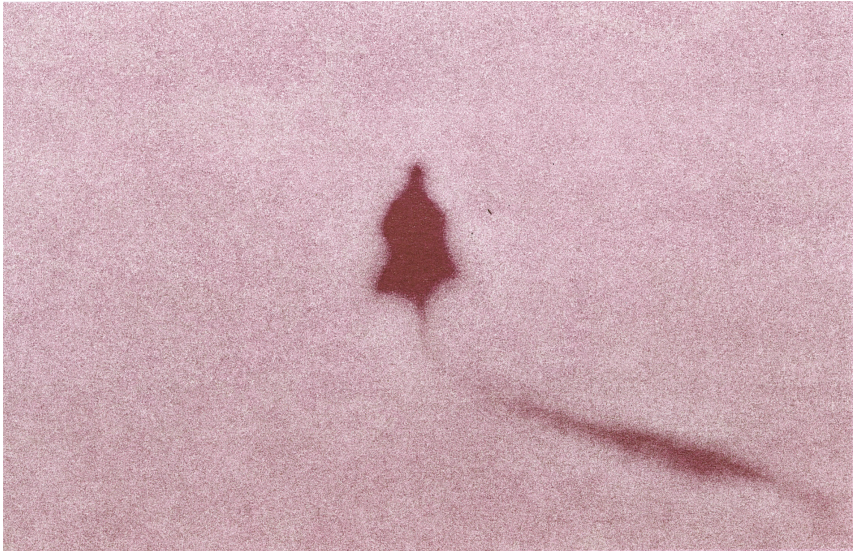
När jag försökte att nå det förflutna hittade jag en okonsekvent berättelse. Den är fylld med sprickor och genom dem kommer glömskan in och fyller mitt huvud med tomhet. Ibland blir sprickorna så stora att de

började dra in, utöver en fjärran barndom, också nuet, som ett svart hål.

Är någonting glömt eller har vår kontakt med medvetandet helt enkelt gått förlorat? Om vi upplever allting i våra liv genom vårt egna kött, bär vi då också tysta minnen inkapslade inuti våra kroppar? Hur djupt in går de inre svarta hålen och hur mycket liv har strömmat in i deras djup? Förgänglighet stöttar inte bara på livets grundstrukturer, den fungerar också som en svidande påminnelse för vår egna sårbarhet som gnager på sköra förhoppningar om beständighet. Den här rädslan är ett märkligt mellanrum för att utan förgänglighet skulle dagarna kännas så obetydliga.

Charlotta Rajala (f.1998) är konstnär bosatt i Esbo. Genom sina konstnärliga fotböcker och videoinstallationer tänker hon på vikten av förgänglighet, betydelsen av och problemen med minne, och begrepp som tystnad och tomhet. Hon bemöter dessa teman genom poetiska funderingar och låter absurda metaforer och sinnesbilder leda sin intuitiva process.

/ Förra sommaren, förförra månaden, även gårdagen
förlorar sin betydelse när minnen börjar att rinna in i
tomheten

REBECCA SANDELIN

/ Welcome to Uncanny Valley

FI

Welcome to Uncanny Valley –arvoitukselliseen laakso-installaatio tutkii valokuvauksen ja videopelien välisiä yhtymäkohtia ja luo upottavan, moniaistisen kokemuksen. Miten tietokonepelit liittyvät valokuvaukseen ja miten ne vaikuttavat valokuvausvälineiden ja -tekniikoiden käyttöön? Projektissa pyritään löytämään historiallisia ja nykyaikaisia yhteyksiä avoimen maailman ja kävelysimulaattori-peleissä esiintyvien maisemien valokuvallisten rekonstruktioiden avulla. Samalla viitataan muiden, kuten Marcel Duchampin, Bitan Razavin, Hamish Fultonin ja Kent Sheeleyn teoksiin.

Rebecca Sandelin on taiteilija-valokuvaaja ja tutkija, jolla on valokuvauksen kandidaattitutkinto Edinburgh Napierin yliopistosta ja valokuvauksen historian maisteritutkinto St Andrews'in yliopistosta. Hänen töissään tutkitaan valokuvien suhdetta visuaaliseen kulttuuriin, taiteeseen ja mediaan tutkimukseen perustavan luovan prosessin kautta.

Tässä yhdistyvät taiteellinen appropriaatio, performatiivisuus, arkistotutkimukset ja kirjoittaminen. Hän työskentelee myös valokuvakokoelmien digitoinnin, tutkimuksen ja luetteloinnin parissa, osallistuakseen valokuvahistorian ja nykykulttuurien säilyttämiseen ja jakamiseen.

EN

The installation *Welcome to Uncanny Valley* explores intersections between photography and videogames through an immersive multi-sensorial experience. Looking beyond technology, how do computer videogames relate to photography and influence uses of photographic media and techniques? The project attempts to discover historical and contemporary connections through photographic reconstructions of landscapes found in open-world and walking simulator games while referencing works by others, including Marcel Duchamp, Bitá Razavi, Hamish Fulton, and Kent Sheeley.

Rebecca Sandelin is an artist-photographer and scholar. She holds a BA in Photography from Edinburgh Napier University and a MLitt in History of Photography from University of St Andrew. Her works explore photography's relation to visual culture, art, and media through a research-based creative practice that blends artistic appropriation, performativity, archival explorations, and writing. She also works on digitizing, researching, and cataloguing photographic collections as a contribution to conserving and sharing photographic histories and contemporary cultures.

SV

Installationen *Welcome to Uncanny Valley* - den gåtfulla dalen utforskare korsningspunkter mellan fotografi och datorspel och skapar en immersiv multi-sensorisk upplevelse. Vid sidan om det rent teknologiska, hur förhåller sig datorspel till fotografi och vilket inflytande har de på fotografiska medier och tekniker? Projektet söker historiska och nutida förhållanden genom fotografiska rekonstruktioner av landskap som hittas i öppen-världs och promenad-simuleringsspel. Samtidigt refererar projektet verk som andra ha skapat, bland annat Marcel Duchamp, Bitá Razavi, Hamish Fulton och Kent Sheeley.

Rebecca Sandelin är fotokonstnär och forskare med kandidatexamen i fotografi från Edinburgh Napier University och magisterexamen i fotografisk historia från University of St Andrews. Hon forskar i fotografins förhållande till visuell kultur, konst och media genom en forsknings-baserad kreativ praxis blandandes konstnärlig appropriation, performativitet, arkivutforskningar och skrivande. Hon jobbar även med att digitalisera, forska och katalogisera fotografiska samlingar som bidrag till att bevara och dela med sig fotografiska historier och nutida kulturer.

LADA SUOMENRINNE

FI

Kuuletko tuulen, kun etsin jalanjälkiäni Máttaráhkun vierestä? Keräämme pieniä valopalloja tuulesta, "ádjá gákti mu alde, maid smiehtat?" Mitä isoisoitini sanoisi, kun valopallot osuvat isoisäni saamenpukuun? Kävelevätkö hänen jalanjalkensa pois maisemasta, jota yhdessä katsomme?

Näetkö vielä meahcit ja oletko koskaan ajatellut tuulen virtausta sisäisissä mielenmaisemissasi? Valopallot juoksevat pilvien läpi, kukat lentävät tyhjän niityn yläpuolella. Tuuli muistaa. Kun otat karhulta hengen, et voi katsoa sitä ilman messinkirengasta. Rengas suojaa silmiäsi sellaiselta, mitä et ehkä ymmärrä. Entä jos olet yksi heistä, joka aiheuttaa mieleni antroposeenin?

Katso minua kapitalismi, katso minua kolonialismi, kuule minua! Älä katso maisemiani ilman messinkirengasta, jos et halua menettää voimaasi minuun, mutta silti olet jo –menettänyt.

Lada Suomenrinne (synt. 1995) on Pohjois-Venäjällä syntynyt taiteilija, joka on asunut suurimman

osan elämästään Suomen pohjoisimmassa pisteessä, Saamenmaalla. Siellä Suomenrinteen isäpuoli adoptoi hänet saamelaiseen perheeseensä. Hänen taiteensa juuret ovat kulttuuri-identiteetissä ja yhteenkuuluvuudessa. Töissään Suomenrinne tutkii suhdettaan saamelaisuuteen, jonka on perinyt adoption kautta. Hänen inspiraationsa tulevat hänen uteliaisuudestaan rajamaata kohtaan, jossa ovat näkymättömät saamelaisjärvet. Hän käy vuoropuhelua luonnon kanssa, jonka kanssa hän etsii turvapaikkaa adoptoituna alkuperäiskansalaisena.

Sanasto:

Máttaráhku = isoisoäiti
Ádjá gákti mu alde, maid smiehtat? = Isoisän saamenpuku ylläni, mitä mietit?
meahcit = suorakäännös sanalle on metsät, sanaa käytetään myös kuvaamaan maisemaa

EN

Hear the wind when I seek for the footprints next to my Máttaráhku. We gather little orbs of lights from the breeze.

“Ádjá gákti mu alde, maid smiehtat?” What would my great-grandmother say when the light orbs hit my grandfather’s regalia on me? Would her footprints walk away from the landscape we share with the same gaze?

Do you still see the meahcit? Have you ever thought of the wind breeze in the inner worlds? Light orbs run through the clouds; flowers fly above the empty field. The wind remembers. When you take the life of a bear, you cannot look directly at it without a brass ring. The ring protects your eyes from something that you might not understand.

What if you are one of them who causes the Anthropocene of my mind? Look at me capitalism, look at me colonialism, hear me out! Do not dare to look at my landscapes without the brass ring if you don’t want to lose your power on me, and yet you have – already.

Lada Suomenrinne (b.1995) was born in Northern Russia but has lived most of their life in the northernmost point of Finland, Sápmi. There Suomenrinne was adopted by their stepfather into his Sámi family.

The roots of their work are in cultural identity and belonging; Suomenrinne explores their relationship to the Sámi culture and identity, which they have inherited through adoption. Their inspiration comes from curiosity about the borderland, where the unseen lakes of Sáminess are. Suomenrinne is in dialogue with nature with whom they search for a place of security as an adopted indigenous person.

SV

Hör du vinden när jag letar efter mina fotspår bredvid Máttaráhku? Vi samlar små ljuskulor i vinden, ”ádjá gákti mu alde, maid smiehtat?” Vad skulle min gammelfarmor säga när ljuskulorna träffar min farfars samedräkt? Går hans fotspår ut ur landskapet som vi tittar på tillsammans?

Ser du fortfarande meahcit och har du någonsin tänkt på vindens strömmar i dina inre landskap? Ljuskulor springer igenom molnen, blommor flyger över en tom äng. Vinden kommer ihåg. När du tar livet av björnen kan du inte titta på den utan mässingsringen. Ringen skyddar dina ögon från sådant som du kanske inte förstår.

Men tänk om du är en av dem som orsakar antropocen i mitt inre? Titta på mig kapitalism, titta på mig kolonialism, hör mig! Titta inte på mitt landskap utan mässingsringen om du inte vill förlora dina krafter i mig, ändå har du redan - förlorat.

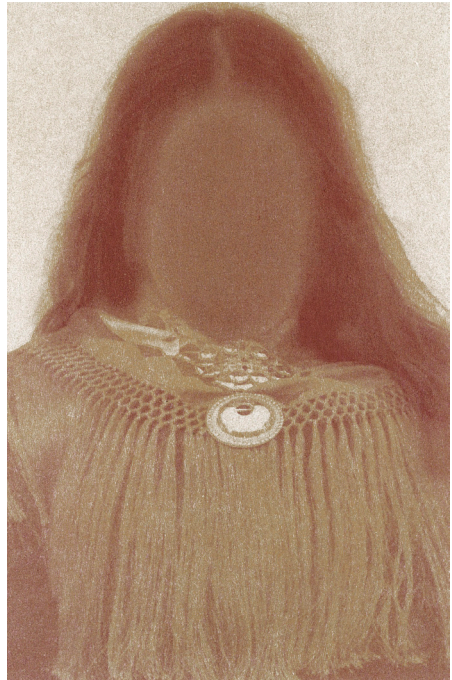
Konstnären Lada Suomenrinne (f.1995) är född i Norra Ryssland men har bott största delen av sitt liv i Finlands norraste punkt, Sápmi. Där adopterades Suomenrinne av sin far till en samisk familj. Rötterna i hans konst är i kulturell identitet och samhörighet. I sina verk utforskar Suomenrinne sin relation till att vara same eftersom det är någonting hen har fått genom adoption. Som inspiration använder hen sin nyfikenhet på gränslandet där de osynliga samiska sjöar finns. Hen går i dialog med naturen där hen letar efter en fristad som adopterad ursprungsbefolkningskvinna.

Ordlista:

Máttaráhku = gammelmormor/
gammelfarmor

Ádjá gákti mu alde, maid smiehtat? = Iklädd min morfars/
farfars samedräkt, vad tänker du på?

meahcit = direktöversättningen för ordet är skogar men det används också i betydelsen landskap

NIKO TAMPIO

/ Transitions

FI

"En katso taaksepäin, enkä usko sattumaan."

Transitions tutkii henkilökohtaisen siirtymän ja kasvun teemoja introspektion kautta universaalisti ja käsitteellisesti. Ensimmäistä kertaa esillä oleviin teoksiini olen ammentanut inspiraatiota snapshot -valokuvan välittömyydestä, josta ne saavat raa'an emotionaalisen latauksen. Siitä huolimatta teossarjan valokuvat ovat harkittuja ja huolella sommiteltuja. Teokseni kuvastavat intiimejä hetkiä tavanomaisissa paikoissa. Valokuvat on kuvattu Suomessa sekä eri puolilla Espanjaa vuosien 2016 ja 2022 välillä.

Niko Tampio (synt. 1989) on valokuvaaja, joka työskentelee pääasiassa kuvan ja installaation parissa. Hänen teoksensa käyvät usein dialogia tilan kanssa ja ne liikkuvat itsetutkiskelun ja elämän teemojen ympärillä. Tampion visuaalinen kieli on kehittynyt Hollywood elokuvien, meren sekä abstraktin taiteen vaikutuksesta. Hänen taiteellinen työskentelynsä pohjautuu

uteliaisuuteen, havaintoon sekä syvään kiinnostukseen ihmisyttä kohtaan.

EN

"I don't look back. And I don't believe in coincidences."

Transitions studies the themes of personal transition and growth through introspection. Displayed for the first time in public, these works have been influenced by the aesthetics of snapshot photography and its immediacy. This immediacy is what grants the photographs a feeling of raw emotion. Nevertheless, the works in the series are well-considered and thoughtfully composed. Photographed in Spain and in Finland between 2016 and 2022, they reflect intimate moments in mundane settings.

Niko Tampio (b. 1989) works mainly with image and installation. His works are often in dialogue with space, and they shift between the themes of introspection and life. Tampio's visual language has developed under

the influence of Hollywood movies, the ocean and Jackson Pollock. His artistic practice is based on curiosity, observation and a deep interest in the human condition.

SV

“Jag tittar inte bakåt och jag tror inte på sammanträffanden.”

Transitions utforskar genom introspektion, både universellt och konceptuellt, teman som personlig övergång och att växa upp. För mina verk, som nu visas för första gången, har jag tagit inspiration i snapshot-fotografins omedelbarhet som ger dem en rå emotionell laddning. Trots det är verkets fotografier noggrant övervägda och omsorgsfullt arrangerade. Mina verk illustrerar intima stunder på vanliga platser. Fotografierna är tagna i Finland och på olika platser i Spanien mellan 2016 och 2022.

Niko Tampio (f.1989) är fotograf som arbetar huvudsakligen med bild och installation. Hans verk går ofta i dialog med rum och behandlar teman som introspektion och livet. Tampios visuella språk har inspirerats av Hollywood-filmer, havet och abstrakt konst. Hans konstnärliga praktik utgår ifrån nyfikenhet, perception och ett djupt intresse för mänsklighet.

LYDIA TOIVANEN

/ Mafia

FI

Mafia on videoessee, joka havainnollistaa vanhoillislestadiolaisen suurperheen monisävyistä elämää ja sisäistä dynamiikkaa. Se tarjoaa ulkopuolisten tulkintojen rinnalle yhteisön sisältä tulevan kuvauksen. Video nostaa esiin erilaisia todellisuuksia, joita jokaiselle yksilölle yhteisestä kasvualustasta huolimatta muodostuu. Teoksen nimi tulee perheeni WhatsApp-ryhmän nimestä.

Video perustuu älypuhelimien jatkuvaan läsnäoloon ja tuo esiin puhelimen intiimin ja arkisen luonteen.

Valokuvakirjan Yhdestä viattomasta katseesta keskiössä on lapsuudenkotini ruokapöytä, joka symboloi perheemme yhteisöllisyyttä ja monimuotoisuutta. Nimi viittaa vanhempieni ensikohtaamiseen ja äitini tyypilliseen lausahdukseen, "kaikki tämä on lähtenyt yhdestä viattomasta katseesta." Kirjan tekstiosuus koostuu sisarusteni muistoista pöydän ympäriltä kolmen vuosikymmenen ajalta.

Lydia Toivanen (synt. 1987) on kuvataiteilija, jonka pääasialliset mediat ovat valokuva ja video. Hänen keskeinen työvälineensä on älypuhelin, jonka käyttö nostaa esiin kysymyksiä valokuvauksen estetiikasta, etiikasta ja käyttötarkoituksista. Teoksissaan hän käsittelee taustaansa uskonnollisessa yhteisössä ja suurperheessä.

EN

Mafia depicts the kaleidoscopic life and internal dynamics of an extended Conservative Laestadian family. The video essay provides an insider's view, alongside interpretations from outside of the community. The essay highlights the different realities that emerge for each person, despite a shared upbringing and environment. The title of the work comes from the name of my family's WhatsApp-group.

Based on the constant presence of the smartphone, the video highlights the intimate and everyday nature of the phone.

The centerpiece of the photo-book *From One Innocent Look* is the dining table from my childhood home, which symbolizes our family's communality and diversity. The book's text consists of my sibling's memories from around the table and spans over three decades. The title refers to the first time my parents met, and a phrase my mother typically says, "this all started with one innocent look."

Lydia Toivanen (b.1987) is a visual artist whose primary media are photography and video. Her main tool is the smartphone, the use of which raises questions relating to the aesthetics, ethics, and purpose of photography. Her works explore her background in a religious community and an extended family.

SV

Mafia är en videoessä som illustrerar det mångfacetterade livet och den inre dynamiken i en stor gammallæstadianisk familj. Den ger en blick inifrån kollektivet för att komplettera de tolkningar som finns utanför det. Videoverket lyfter de olika verkligheter som varje individ formar trots ett kollektivt habitat. Verkets namn kommer från namnet på min familjs WhatsApp-grupp.

Videon är baserad på den ständiga närvaron av smartphones och visar mobilens intima och vardagliga karaktär.

Min familjs matbord, som symboliserar vår familjs kollektivitet och mångsidighet, står i centrum i fotoboken *Yhdestä viattomasta katseesta* [Med en oskyldig blick]. Namnet kommer från när mina föräldrar först träffades och min mammas typiska uttalande: "allt det här började med en oskyldig blick." Textdelen i boken är baserad på mina syskons minnen runt bordet under tre decennier.

Lydia Toivanen (f.1987) är konstnär som huvudsakligen arbetar med fotografi och video. Hennes främsta verktyg är smartphonen, vars användning lyfter frågor om fotografins estetik, etik och användningsområden. I sina verk behandlar hon sin bakgrund i en religiös gemenskap och i en stor familj.

CARL VICTOR WINGREN

/ GLOOP

FI

Aloitan valokuvan tekemisen keräämällä kotini lähellä olevalle rannalle huuhtoutuneita merileviä (ja toisinaan palaan rannalle vapauttamaan levästä löytyneet ötökät takaisin mereen). Sen jälkeen, kun olen huomiota herättämättä kuljettanut suuren salaperäisen ämpärin julkisilla kulkuvälineillä, keitän levän yhdessä erilaisten kierrätyskuitujen kanssa tahmeaksi massaksi. Tästä massasta muodostuu valokuvien pinta. Prosessin lopputuloksena syntyy tahmeita ja suuria käsintehtyjä valokuvia. Seuraavaksi kerää internetistä kuvia, jotka esittävät veden täyttämiä maisemia. Nämä kuvat yhdistän vedenalaisella kameralä ottamiini valokuviin.

Museon tiukkojen materiaalisuosittelusten vuoksi teokset on koteloitu kehyksiin, jotta eivät aiheuttaisi vahinkoa muille taide-teoksille ja tilan olosuhteille, ja osa teoksesta näytetään suoratoistona Wingrenin työhuoneelta.

Carl Victor Wingrenin (synt. 1995) taiteellisessa työssä yhdistyvät valokuvaus ja installaatio. Hän käyttää luonnonmateriaaleja kyseenalaistaakseen arkistointia ja pysyvyyttä. Teokset ovat jatkuvassa muutoksessa – ne liikkuvat digitaalisen ja materiaalisen välimaastossa, sekä kostean ja kuivan välillä

EN

To make a photograph, I begin by collecting washed up seaweed from the beaches near my apartment (and sometimes I return to the beach to free bugs from the seaweed back into their natural habitat). After discreetly riding the public transit with a big mysterious bucket, I cook the seaweed together with recycled fibers and turn it into a big gloop. The gloop is then used as a surface for photographic printing. This results in sticky, odorous large scale handmade photographs.

The imagery portrays watery landscapes, which are harvested from the internet in a similar manner to the seaweed itself. These found photographs are combined with pictures that I've snapped using an underwater camera. Due to the museum's strict material recommendations that ensure that the space and other works are not contaminated, the work is encapsulated into frames and partly live streamed from my studio.

Carl Victor Wingren's (b.1995) artistic practice intertwines photography and installation. They work with natural biomaterials in order to question achievability and permanence. The works are presented in a state of flux; they transition between digital and material and wet and dry.

SV

För att göra ett fotografi börjar jag med att samla alger som sköljts upp längs stranden nära min lägenhet (bland måste jag gå tillbaka till vattnet för att föra småkrypen i sjögräset tillbaka till deras naturliga miljö.)

Efter en diskret resa i kollektivtrafiken med ett stort mystiskt kärll, kokar jag algerna tillsammans med diverse återvunna fibrer för att skapa en klabbig massa. Denna massa används sedan som yta för tryckta fotografiska bilder. Detta resulterar i klistriga storskaliga handgjorda fotografier.

Visuellt skild

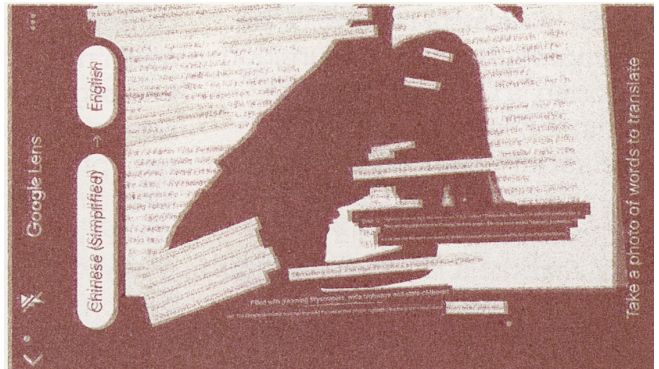
rar jag vattenfyllda landskap.

Jag använder mig av bilder jag samlar från internet kombinerat med fotografier som jag tar med en undervattenskamera. Som en följd av museets strikta professionella materialregleringar är verken inkapslade i ramar (för att förhindra att arbetet förorenar utrymmet samt orsakar skada för de övriga konstverken) och delvist direktsänt från mitt arbetsrum.

Carl Victor Wingrens (f.1995) konstnärliga arbete sammanslår fotografi och installation. Hen arbetar med naturmaterial för att ifrågasätta arkivering och beständighet. Verken presenteras uttryckligen som något instabilt; i ett tillstånd mellan det digitala och materiella; mellan det våta och torra.

Carl Victor Wingren

Yujie Zhou

YUJIE ZHOU

/ Panoptic Segmentation

FI

Panoptic Segmentation viittaa tietokonenäön homonymiseen menetelmään, jonka avulla koneet voivat erottaa kohteen eri osat. Vastaavasti yhteiskunnallispoliittisesta näkökulmasta katsottuna panopticon on jatkuvaan valvontaan perustuva kurinpitomekanismi. Sekä maailmamme että nämä maalimankehityksen käytännöt toimivat samankaltaiselta pohjalta. Ne ovat mekanismeja, järjestelmiä, jotka voidaan pilkkoa komponenttipohjaisiin rakenteisiin.

Itsekriittinen ja reflektiivinen taiteellinen prosessini pyrkii tunnistamaan, purkamaan ja dekoddaamaan valtarakenteiden taustalla olevia mekanismeja puuttuakseen näkymättömään. Esitän kiinalaista radiovoimistelua vuoropuhelussa sensuroidun historian ja Google Lensin toiminnon kanssa, revin kapaleiksi kirjapainojäljennöksiä, joihin on kaiverrettu latinalaisin aakkosin muodostettuja kiinalaisia merkkejä, ja kävelen allegorisen VPN-tunnelin läpi pilkkopimeässä. Kyseenalaistan innokkaasti kollektiivisen poliittisen identiteetin ja yksilöllisen

kokemuksemme välisen suhteen jokaisen esityksen kautta. Tarkoituksena on purkaa kielen käsite, jotta sen merkityssisällöt voidaan repiä auki ja merkitykset rakentaa uudelleen.

Yujie Zhou (s. 1997, Kiina) on kuvataiteilija, jonka ensisijainen väline on valokuva. Hänen työskentelynsä pyrkii performatiivisuuden ja kielen puretun käsitteen kautta kyseenalaistamaan vallitsevia historiallisia kertomuksia ja valtarakenteita samalla kun hän muotoilee uudelleen kollektiivista yksilöllisyyttä.

EN

Panoptic Segmentation refers to a homonymous method in computer vision that enables machines to separate objects into segments. Similarly, from a socio-political perspective, the panopticon is a disciplinary mechanism based on continuous surveillance. Both our world and these worlding practices function on a similar basis. They are mechanisms, systems that can be broken down into component-based structures.

From a self-reflective critical stance, my practice seeks to identify, unravel and decode the mechanics behind power structures in order to tackle the invisible. By performing Chinese radio gymnastics while in dialogue with a censored history and a Google Lens reading; by ripping off letterpress prints engraved with Chinese characters that were formed using the Latin alphabet; by walking through an allegoric (VPN) tunnel in pitch darkness; I am eager to question the relationship between a collective political identity and our experiences as individuals. All with the purpose of deconstructing the notion of language to tear apart signifiers and reconstruct meaning.

Yujie Zhou (b.1997) is a Chinese visual artist working with photography as her primary medium. Through performativity and a decoded notion of language, her practice seeks to interrogate dominant historical narratives and power structures while reframing a collective individuality.

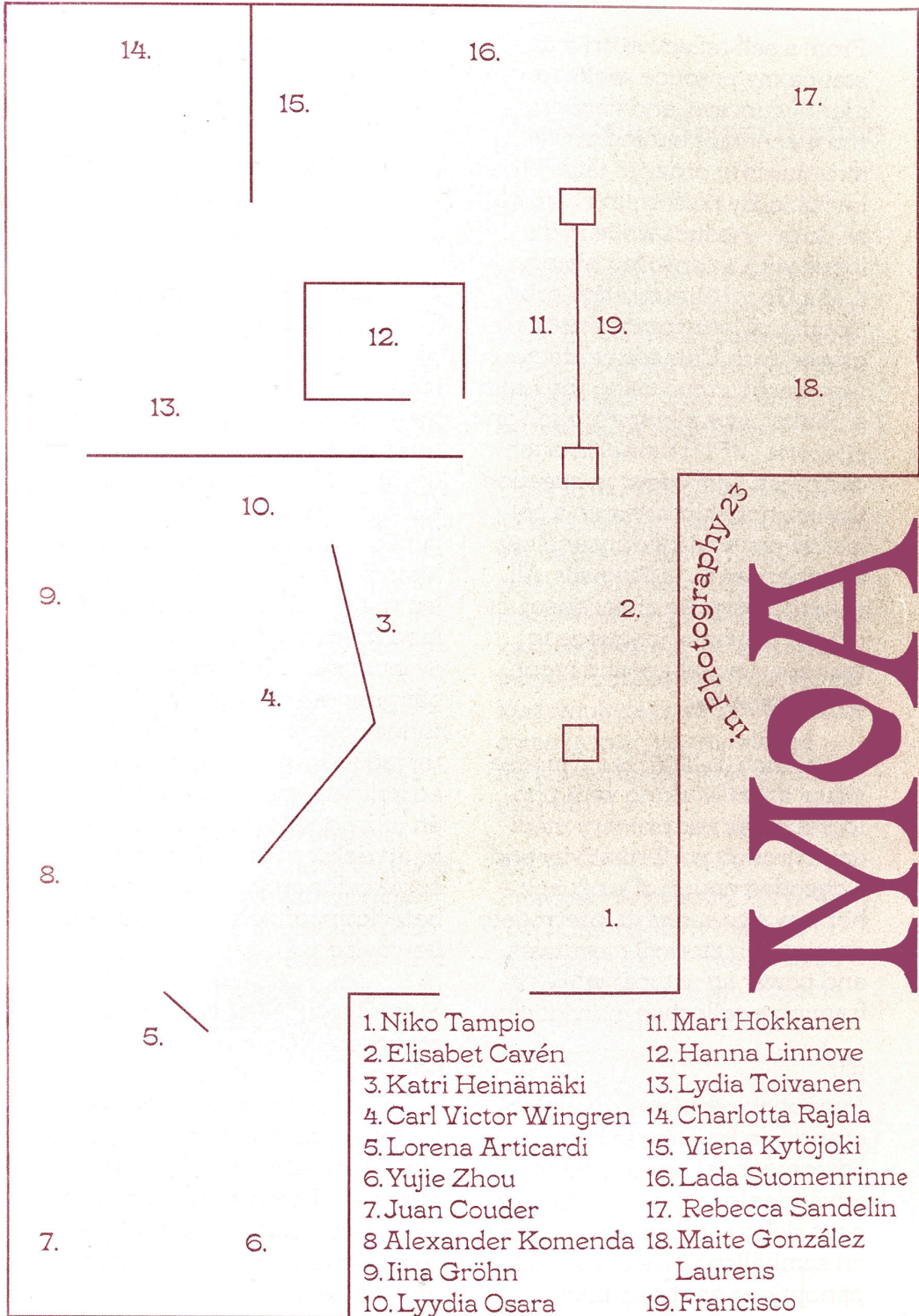
SV

Panoptisk segmentering refererar till en hononymisk metod i datorseendet som maskiner använder för att kunna skilja åt olika delar i en bild. Samtidigt, ur en samhällspolitisk synvinkel, är panopticon en disciplinär

mekanism som grundar sig i ständigt övervakande. Både vår värld och dessa praxis fungerar i grunden på liknande sätt. De är mekanismer, system, som kan delas i komponentbaserade strukturer.

Min process, med sin självreflekterande och kritiska utgångspunkt, strävar efter att identifiera, reda ut och avkoda mekanismer bakom maktstrukturer för att kunna ta itu med det osynliga. När jag gör kinesisk radiogymnastik samtidigt som jag är i dialog med censurerad historia och Google Lens; när jag river sönder boktryckta sidor med kinesiska tecken formade av latinska bokstäver på; när jag går genom en allegorisk (VPN-) tunnel i beckmörkret ifrågasätter jag ivrigt relationen mellan en kollektiv politisk identitet och en individuell upplevelse. Syftet är att dekonstruera idén om språket för att kunna riva upp beteckningar och återuppbygga betydelse.

Yujie Zhou (f.1997, Kina) är konstnär som främst arbetar med fotografi. Med hjälp av performativitet och nedmontering av språkbegreppet strävar hon i sitt arbete efter att ifrågasätta rådande historiska berättelser och maktstrukturer samtidigt som hon formar om ett kollektivt individualitet.

In Photography 23

IYIOA

1. Niko Tampio	11. Mari Hokkanen
2. Elisabet Cavén	12. Hanna Linnove
3. Katri Heinämäki	13. Lydia Toivanen
4. Carl Victor Wingren	14. Charlotta Rajala
5. Lorena Articardi	15. Viena Kytöjoki
6. Yujie Zhou	16. Lada Suomenrinne
7. Juan Couder	17. Rebecca Sandelin
8. Alexander Komenda	18. Maite González
Laurens
9. Iina Gröhn	19. Francisco
González Camacho
10. Lydia Osara	